Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Og dette evangelium skal prædikes i den ganske verden til et vidnesbyrd for alle folk, og da skal enden komme. (Matt. 24: 14.)

NR. 7 | 1. APRIL 1925 | 4 AARG.

JESU KRISTI KIRKES ORGANISASJON.

Av CARL M. HAGBERG.

Førstkommende 6. april vil vi erindre som den store mindedag, som Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige kan feire, nemlig dens organisasjon av profeten Joseph Smith for 95 aar siden. For at bevise for verden kirkens berettigelse vil vi la tankene gaa tilbake til den tid, da Jesus Kristus, Guds søn, vandrede om blandt menneskenes barn og prædikede den samme lære som vi gjør nu i vor tid. Man kan opkaste det spørsmaal: «Var Jesus Kristus berettiget til dette arbeide?» og svaret er, at han var det, ti han var utsendt av Faderen selv til at forløse menneskeslekten, men menneskene ville ikke motta den lære han kom med. Vi erindrer ogsaa den gang da Jesus spurgte sine disciple hvem menneskene troede han var og da han fik svar paa dette spurgte han sine disciple: Men hvem tror I jeg er? og svaret kom fra Peter, du er Jesus Kristus, den levende Guds søn. Da sa Jesus: Salig er du Simon, Jonas søn, ti kjøt og blod har ikke aabenbaret dig dette, men min Fader som er i Himlen. Men nu sier ogsaa jeg dig, at du er Peter, og paa denne klippe vil jeg bygge min menighet og helvedes porte skulle ikke faa overhaand over den. Og jeg vil gi dig Himmerikes rikes nøkler, at hvad du binder paa jorden, det skal være bundet i Himlen og hvad du løser paa jorden, det skal være løst i Himlen.» — Her ser vi fundamentet hvorpaa Jesu Kristi Kirke er bygget og hvortil ogsaa Paulus henviser Korintierne til, idet

han sier: «Ti ingen kan lægge nogen anden grundvold end den som er lagt, hvilken er Jesus Kristus.» Da saaledes Jesus utvalgte sine 12 apostle var det for at befæste sin menighet og yderligere da han utvalgte de 70 var det for at kunne gi sin menighet et kraftigere fremstøt blandt menneskene, ti det var for eders gjerningers skyld at jeg har ladet denne kirke bli oprettet for mig, likesom i fordums dage. Her ser vi altsaa berettigelsen til Jesu Kristi Kirkes organisasjon, at det var for *menneskenes døde gjerningers skyld* at kirken er oprettet. — Det er vist ingen av vore medmennesker idag der kan si noget om at Jesus utvalgte sine 12 apostle, ti Gud har selv sat i menigheten baade apostler, profeter, hyrder og lærere. Og endvidere gav Jesus dem makt over de urene aander og til at utdrive disse, samt til at helbrede al sygdom og skrøpelighet blandt menneskene. Likeledes sa han til sine disciple: «Se jeg sender eder som faar midt iblandt ulve, vorder derfor kloke som slanger og enfoldige som duer. Men vokter eder for menneskene. Ti de skulle overgi eder til raadet og hudstryke eder.» — Det var ikke meget opmuntrende ord de fik for sit arbeide, at de først skulle forsøke at gjøre menneskene bedre og lykkeligere og som tak for dette skulle de bli dræpte. — Nu da vi har omtalt de første Dages Helliges menighet paa hvilket grundlag denne er organisert av Jesus selv, vil vi nu i korte træk forsøke at gi en forstaaelse av berettigelsen av de Siste Dages Helliges Kirke. Vi vet, at da alle apostlerne fra Jesu tid var utryddet laa verden i et aandeligt mørke i flere aarhundreder og i denne tid var der ingen der hadde myndighet til at prædike evangeliet og forrette dets ordinanser, med andre ord, hele Jesu menighet, med alle dets embedsmænd, som den bestod av og som var nødvendige i den tid, var helt borte. Ugudelige mennesker hadde dræpt Herrens tjenere, der besat det hellige prestedømme, og der var ingen tilbake paa jorden der kunne utføre daabens ordinanser, eller kunne utføre noget i Herrens navn som han ville anerkjende. Saa fremstod der i aaret 1820 en ung mand ved navn Joseph Smith, der var en ivrig sandhetssøkende sjæl og som ikke kunne begripe hvorfor alle de daværende sek-

ter og partier stredes om hvem der hadde ret i sin gudsdyrkelse. Og en dag han sitter og læser i sin bibel faar han øie paa følgende ord: «Dersom nogen av eder fattes visdom, han beder av Gud, som giver alle gjerne og bebreider ikke, saa skal det gives ham.» Disse ord gjorde et saadant indtryk paa ham, at han øieblikkelig gik i bøn til Gud og bad om vishet for, hvem av sekterne der var de rette. Og svaret fra Herren kom: «Slut dig ikke til nogen av dem, da de alle er gaaet feil, de ærer mig med læberne, men deres hjerter er langt fra mig. De lærer saadanne lærdomme som er menneskebud og har gudfryktighets skin, men fornegter dens kraft.» Hvilken tilfredsstillelse maatte det ikke være for Joseph Smith at høre disse ord komme fra Herrens mund. Det var den aandelige trang til at faa vite sandheten, hvad som var ret eller galt. — Da Herren saa at Joseph Smith rettede sig efter de befalinger Gud gav ham, fik han igjen en aabenbaring sigende: «Du skal kaldes en seer, en oversætter, en profet, en Jesu Kristi apostel, en ældste i kirken formedelst Guds Faderens vilje og vor Herres Jesu Kristi naade. Og du er inspireret av den Helligaand til at lægge kirkens grundvold og opbygge den i den allerhelligste tro, og dit navn skal nævnes for ondt og godt blandt alle jordens nasjoner.» Som vi nu vil forstaa, var den klippe (aabenbaringens), som Jesus ville bygge sin menighet paa, atter igjen blit stadfæstet likeoverfor Joseph Smith, da han fik befaling av Gud til at organisere Jesu Kristi Kirke med de selvsamme embedsmænd som Jesus utvalgte. Naar saaledes de første kristnes menighet er anerkjendt idag av alle religionspartier, hvorfor er saaledes ikke Jesu Kristi Kirke av de Siste Dages Hellige anerkjendt av verden nu? Den er jo organiseret akkurat paa samme maate som Jesus selv organiserede sin, med apostler, profeter og lærere. Ingen kirke i verden har disse embedsmænd, undtagen Jesu Kristi kirke, og hvorfor skulle den saaledes ikke være anerkjendt? — Fordi at verden kan ikke tro, at Gud kan aabenbare sig og tilkjendegi sin vilje gjennem sit utvalgte redskap profeten Joseph Smith, endskjønt Gud har sagt, at hvo der annammer en profet, fordi han er en profet,

skal faa en profets løn. (Matt. 10, 41). — Eftersom Joseph Smith skred fremad i at motta undervisning gjennem den Helligaands inspirasjon og likeledes hadde faat overbevist nogle faa mænd om betydningen av det arbeide som han var sat til at utføre, kom befalingen til ham, at han nu skulle oprette Guds kirke igjen paa jorden, hvilken befaling han efterkom, idet han sammenkaldte 6 av sine troesfæller til et møte den 6. april 1830 og hvori Jesu Kristi Kirke blev organiseret. Det er denne organisasjon av kirken som vi nu erindrer og den har ikke til idag undergaat nogen forandring hverken i ledelse eller lærdomme, men har idag de samme embedsmænd til at lede kirken, som i Jesu og hans disciples tid. Det er denne kirke der har berettigelsen til at eksistere med sit præsidentskap og har fulgt trolig i det spor som Peter, Jakob og Johannes, der stod som præsidentskap for Jesu menighet, befulgte. Og disse mænd var saaledes de siste av apostlerne som levet paa jorden der besat prestedømmets fulde myndighet til at utføre de hellige ordinanser. Og efter den tid har ingen hat prestedømmet her paa jorden førend den siste dages store profet Joseph Smith kom, der fik beseglet prestedømmet paa sig av apostlerne Peter, Jakob og Johannes, og med dette kom evangeliets lærdomme atter tilbake til jorden, eller med andre ord evangeliets gjengivelse. Vi som Siste Dages Hellige vet hvad vor kirke har gjennemgaat av forfølgelser og mistro — men vidnesbyrdet om at Guds verk ikke skal ødelægges av menneskenes forfølgelseslyst har været det bestemmende, ti Gud selv har sagt: «Vorder derfor ikke trætte av at gjøre godt, ti I lægger grundvolden til et stort verk. Og ut av smaa ting kommer det som er stort. Den lille skal vorde til tusinde og den ringe til et vældigt folk. Jeg, Herren, vil la det hastig ske i sin tid. (Es. 60, 22).

95 aar er nu gaat siden hin mindeværdige vaardag at Jesu Kristi Kirke blev organiseret med 6 medlemmer og 81 aar er det nu siden at Joseph Smith fik sin belønning av menneskene, idet han og hans broder Hyrum blev dræpt i Cartage fængsel. Disse martyrer, lik de øvrige martyrer som bibelen beretter om, beseglede sit vidnesbyrd med sit

blod. Men kirken staar allikevel og den vil komme til at staa trods menneskenes ugudelighet, og Joseph Smiths navn vil om ikke lang tid bli ihukommet som den siste dags store profet.

PRÆSIDENTEN FOR DEN EUROPÆISKE MISJON,

James E. Talmage ankom hertil onsdag 11. mars fra Danmark og Sverige og talte om aftenen i Unge mænds og kvinders utdannelsesforening. Som tolk assisterte misjonspræsident A. Richard Peterson. — Samme aften kl. 11 avreiste præsident Talmage og misjonspræsident A. Richard Peterson til Bergen, hvor et meget vellykket prestedømsmøte blev avholdt. Præsident Talmage, med ældste Ole Hansen som tolk, talte opmuntrende til brødrene og gav gode raad og formaninger. — Om aftenen kl. 8 avholdtes almindelig møte, hvor ca. 175 var tilstede. Præsident Talmage, med ældste Ole Hansen som tolk, talte om daabens princip som er døren til Guds rike, samt om myndigheten til at administrere. Han bad forsamlingen erindre, at Herren nu taler med en mild stemme, men hvis ikke menneskene vil høre til disse advarsler, der kommer fra Herrens bemyndigede tjenere, vil Herren tale med en sterkere stemme gjennem elementerne. Han bar sit sterke vidnesbyrd og nedbad Herrens velsignelse over forsamlingen. — Misjonspræsident A. Richard Peterson fremstod derpaa og uttalte, at enhver skulle gi akt paa de advarsler som nu var git og bar sit vidnesbyrd. — Sangkoret var mødt talrikt frem og sang flere av sine skjønne Zions sange. Begge præsidenter samt konferansepræsident Oluf Karlsen og hustru, forstander Ole Hansen og Willard Arveseth avreiste derpaa til Oslo fredag morgen kl. 8 hvor de ankom samme aften den 13. mars. — Efterat ha overværet konferansen avreiste præsident Talmage igjen mandag eftermiddag til Holland.

KIRKENS VAARKONFERANSE.

Som sedvanlig holdt Oslo grens sangkor en aftenunderholdning lørdag 14. mars kl. 8 aften som indledning til konferansen, der var en i alle henseende meget vellykket, der geraader saavel instruktøren, br. Eyolf Arveseth, som korets medlemmer til megen anerkjendelse.

* * *

Søndagsskolens konferanse avholdtes søndag formiddag kl. 10½ under præsidium av præsidenten for den europæiske misjon James E. Talmage og blev ledet i misjonspræsident A. Richard Petersons sykdomsforfald av søndagsskolebestyrer Ludvig Arnesen og aapnedes med salmen: «I vort elskte Deseret.» Bøn av grensforstander Frans Olsen. — Fortsattes med salmen: «Vi glædes og frydes i sang med hverandre.» — Søndagsskolens program blev derefter utført av barnene. — Efterat programmet var utført fremstod præsident James E. Talmage, med ældste Ole Hansen fra Bergens gren som tolk, der uttalte sig meget anerkjendende om barnenes lekser og katekisasjon samt om de forskjellige læreres og lærerinders arbeide i søndagsskolen og om det ikke var for sprogets skyld kunne han føle sig hensat til søndagsskolen i bjergenes dale. Vi er alle barn, sa han, baade smaa og store fra vi er 2—90 aar, enten vi har graat haar eller ei, og vi er alle Guds skaberverk der trænger til lærdom hele vor tid. Han talte om en moder i det gamle Israel der gik i templet for at bede til Herren om at faa en søn der kunne bli en Guds tjener, hvilken bøn blev opfyldt. Da gutten var nogle faa aar gik han i templet hvor Herren kaldte paa ham 3 gange, men da han ikke forstod dette gik han til ypperstepresten og fik det raad, at han skulle svare: «Tal Herre, din tjener hører.» Talmage spurgte saa barnene: Hvem var denne gut? Og nogle av barnene svarte: Det var Samuel. Ganske riktig, sa præsidenten, og utviklet for barnene Guds fremgangsmaate med Joseph Smith. — Han nedbad til slutning Guds rike velsignelse over barnene og forsamlingen. — Til slut blev salmen: «Hav tak for pro-

feten» avsunget og hele den store forsamling, ca. 350, opreiste sig som et tegn paa sympati for den store profet Joseph Smith. — Taksigelse av ældste Anthon H. Lund fra Drammens gren.

* * *

Specielt møte for funksjonærer inden de forskjellige organisasjoner inden kirken avholdtes like efter søndagsskolens slutning, hvor præsident Talmage præsiderte og ledet av misjonspræsident A. Richard Peterson. Møtet aapnedes med salmen: «Atter kraftig saltes jorden». Bøn av br. Henrik P. Porsbøll. — Præsident Talmage med Ole Hansen som tolk uttalte, at der nødvendigvis maa være bestyrelser i de forskjellige organisasjoner inden kirken, men den dirigerende kraft er prestedømmet, som alle maa respektere og adlyde, for ellers kan der ingen orden være i kirken. Ingen kan paata sig nogen myndighet, der ikke er kaldt, ei heller kan nogen utføre nogen handling uten autoritet, og dette maa vi til enhver tid erindre. Likesom det første præsidentskap har kaldt den norske misjonspræsident A. Richard Peterson til at lede misjonen her, er han alene ansvarlig for den, likesaa for de midler han forvalter, og han maa indsende til hovedkontoret rapport over sin og misjonærernes virksomhet. I dette tilfælde repræsenterer han saaledes Det første præsidentskap og alle som tilhører kirken har at rette sig efter de befalinger og de raad han gir. Om der er nogen der finder feil ved præsident Peterson, kan der være andre som finder feil ved dig igjen, for saadan som vi tænker, saadan er vi. — Han bragte en hilsen til den kvindelige hjælpeforening fra søster Talmage, der var forhindret fra at være med denne gang, og uttalte likeledes en tak for det arbeide som hjælpeforeningen utfører. Præsident Talmage bad indstændig enhver at erindre hvad han hadde uttalt, og at visdomsordet maatte bli respektert, ti husk, at legemet som vi har, er en gave fra Gud, og disse vore legemer kan fortælle om vort levnet og at Gud ødelægger urene legemer. Dyd og renhet er forlangt av kirken. Brødre og søstre, vi er alle forenet i kirkens arbeide og vi

skulle alle arbeide for Herrens verks fremme og at den gode aand maa være med eder alle til enhver tid. Vær flinke og gode saa kan vi arbeide godt. Enhver der er leder inden sin organisasjon maa sætte et godt eksempel til andre, saa at lydighet maa bli det fremherskende. Og saa vil jeg bede at Guds rike velsignelse maa være over eder alle. Amen. — Taksigelse blev holdt av ældste Leland Anderson.

* * *

Konferansens grensmøte avholdtes kl. 2 under præsidium av præsidenten for den europæiske misjon James E. Talmage og ledet av grensforstander Frans Olsen og aapnedes med salmen: «Kom Hellige». Bøn av ældste Willard Arveseth. Fortsattes med salmen: «O sig hvad er sandhet.» — Grensforstanderen ønsket forsamlingen velkommen og haabet at Guds aand maatte bli dem tildel der skulle tale, som til dem der skulle høre derpaa. Han kaldte derpaa ældste Gustav E. Johnson fra Trondhjems gren der omtalte sin misjonsvirksomhet saavel i Sverige som i Norge og at han og hustru stod i begrep med at forlate de skandinaviske land for at reise hjem til Zion. Han nedbad Guds velsignelse over disse misjoner han hadde arbeidet i. Hans hustru, søster Karen O. Johnson, var næste taler der glædet sig over privilegiet at ha været tilbake i sit fødeland og prædiket evangeliet saavel for sine forældre som for sin øvrige slekt, endskjønt disse var glade da hun reiste hjemmefra første gang, fordi hun da hadde annammet evangeliet og ikke var dem til skam, men var meget sorgfulde nu hun skulle reise igjen. Bar sit vidnesbyrd. — Til avveksling sang søster Carrie Peterson: «Let the lower lights be burning». — Følgende misjonærer bar sine vidnesbyrd: ældste Charley Petersen og søster Borghild Nielsen fra Drammens gren, forstander Ole Hansen fra Bergens gren. — Paa præsident Petersons vegne foreslog ældste Ernest A. Jørgensen kirkens generalautoriteter til opholdelse i vor tro og bøn, hvilket enstemmig vedtokes, likeledes den europæiske misjons præsident James E. Talmage og hustru May Booth Talmage, som

præsidentinde for den europæiske kvindeforening, misjonspræsidenten for den norske misjon A. Richard Peterson og hustru Margaret Peterson som præsidentinde for den norske kvindeforening, samt misjonssekretær Ernest A. Jørgensen, hvilket enstemmig vedtokes. Likeledes alle misjonærer i den norske misjon, hvilket vedtokes enstemmig. — Præsidenten for den europæiske misjon, James E. Talmage uttalte, med ældste Ole Hansen som tolk, at han glædet sig over misjonærernes vidnesbyrd og at disse er utsendte ifølge Guds aands tilskyndelse. Disse misjonærer, der reiser og opholder sig ved sine egne midler uten at være nogen til byrde, kaldes fra alle samfundsklasser til at prædike evangeliet for sine medmennesker og sjelden er det at nogen negter at motta kaldelsen naar den kommer. Han hadde været i Tyskland hvor misjonsarbeidet er i sterk fremgang og dette land er nu snart den største misjon i Europa, og der strømmer ind flere hundreder av mennesker der forlanger daab og misjonærerne blir mottat med aapne armer og hjerter hvor de kommer hen. Mens andre nasjoner søker at motarbeide Guds verk, har Tyskland nu lært en kostbar lekse, at naar nogen utestænger Herrens tjenere, vil straffedommene komme, og óm de ikke vil høre, vil Herren tale til menneskene ved elementerne. Ville haabe den tid ville komme over hele verden, at naar Herrens tjenere kom, ville de utbryte: Velsignet være den som kommer i Herrens navn. Kjære søskende og venner, bevar i eders erindring, at evangeliet skjænker tilgivelse for synd, og Gud har barmhjertighet med syndere, men er en hater av synd, og at vi alle maa leve et rent liv til hver dag, saa at vi kan være værdige til at motta de velsignelser vi har krav paa og glædes og frydes over at vi har faat tilgivelse for vore synder i daabens hellige vand. Gud velsigne eder alle, jeg beder i Jesu navn. Amen. Til slutning blev salmen: «Om av trængsel du maa prøves» avsunget. Taksigelse av ældste Gustav A. Eriksen. — Ca. 250 var tilstede.

* * *

Aftenmøte avholdtes søndag kl. 7 under præsidium av præsidenten for den europæiske misjon James E. Talmage og ledet av grensforstander Frans Olsen og aapnedes med salmen: «Hvad var skuet udi himlen.» — Bøn av br. Carl M. Hagberg. — Fortsattes med salmen: «O min Fader du som troner.» — Forstanderen ønsket forsamlingen velkommen og kaldte derpaa konferansepræsident Oluf Karlsen fra Bergens gren der fremstod og talte over: «Søker saa skal I finde,» og han haabet, at hvad menneskene søker fra evangelisk standpunkt disse maa bli tilfredsstillet i sin søken, og at tiden nu er kommet da Herren har talet til jorden paany. Han omtalte og forklarte likeledes, at hver plante, som Gud ikke har plantet, skal med rot oprykkes. Bar sit vidnesbyrd og nedbad Guds velsignelse over misjonsmarken. — Til avveksling sang koret, med søster Ruth Madsen som solist: «Ved Babylons floder vi graatende sat.» — Præsident James E. Talmage fremstod, med ældste Ole Hansen som tolk, og omtalte søndagsfreden, hvor alt arbeide hviler og hvor sindet og tankerne er fredelig stemt. Han omtalte den sande gudsdyrkelse og troen paa Gud fra Adam til vore dage. Menneskene paastaar, at Gud ikke taler i vore dage og faar heri støtte fra flere av videnskabens mænd, men han ville bære sit vidnesbyrd om, at Gud talte til Adam, Noah, Abraham og til flere av profeterne, hvorfor skulle Gud ikke tale i vore dage? Det sies ogsaa, at engler ikke har gjestet jorden, men kan nogen nekte for, at englen kom til Zakarias, Maria, Johannes og til flere andre som bibelen beretter om? Og nu i vor tid har saavel Faderen og Sønnen som Peter, Jakob og Johannes gjestet jorden, hvor de kaldte profeten Joseph Smith til det store misjonsarbeide, som nu gaar over jorden, og av disse store autoriteter blev ordineret til prestedømmet.

Om menneskene ikke vil tro disse ting vil straffedommene komme over jorden og over nasjonerne hvis de ikke omvender sig. Jesu Kristi Kirke, som vi er medlemmer av, er Jesu kirke, hvor myndigheten til at døpe er idag, og om dette bærer vi vore vidnesbyrd, at om enhver vil være tro til disse pakter skulle vi faa erfare om denne lærdom

er av Gud eller av mennesker. — Til slutning sang koret: «Mester, se uveiret truer.» Taksigelse av br. Eyolf Arveseth. — Efterpaa sang koret: «Skal vi svikte vore pakter?» — Præsident Talmage traadte frem og takket sangkoret og dets dirigent for den smukke sang han hadde lyttet til og for det store arbeide som var utført. Vi som Siste Dages Hellige er glade i sang og det er et særkjende for os, at vi har gode sangere blandt os, og sang synges saavel i glæde som i sorg. Gud velsigne eder alle. — Dette møte var et av de største møter der har været holdt i lang tid, idet forsamlingen utgjorde ca. 450 tilhørere.

* * *

Grenskonferanse avholdtes mandag aften kl. 8 under præsidium av misjonspræsident A. Richard Peterson og ledet av grensforstander Frans Olsen og aapnedes med salmen: «Morgenrødens straaler bryter.» — Bøn av ældste Gustav E. Johnson fra Trondhjems gren. — Fortsattes med salmen: «Guds aand som en ild begynder at lue.» — Rapport over de forskjellige organisasjoner inden kirken blev nu oplæst. Fra den kvindelige hjælpeforening ved søster Karen Olson. — Fra søndagsskolen ved br. Thorolf Syversen. — Unge mænds og kvinders utdannelsesforening samt sangkoret ved br. Reidar Jacobsen. — Distriktslærerne ved br. Erling Larsen. — Skrifteforeningen ved ældste Ernest A. Jørgensen. — Oslo gren av grensforstander Frans Olson. — Paa præsidentens vegne foreslog grensforstanderen til opholdelse i tro og bøn følgende: Som grensforstander ældste Frans Olsen og som grenssekretær br. Carl M. Hagberg, hvilket enstemmig vedtokes. — Likeledes ovennævnte organisasjoners bestyrelser samt redaktør for «Kundskab og Lys» br. Eyolf Arveseth. — Ældste Willard Arveseth bragte en hilsen fra Stavanger gren og konferansepræsident Oluf Karlsen fra Bergens gren talte over skriftens ord: «Vorder fuldkommen likesom eders Fader er fuldkommen», samt ældste Erling Halvorsen fra Arendals gren der bar sit vidnesbyrd.

Grensforstanderen takket de fremmøtende for sin nærværelse gjennem konferansen og haabet at mange ville

komme til sandhetens erkjendelse. — Til slutning blev salmen: «Saa sikker en grundvold» avsunget. Taksigelse av ældste Leland Anderson.

* * *

Misjonærmøte avholdtes lørdag og mandag eftermiddag hvor præsident James E. Talmage gav flere utmerkede gode raad og instrukser og formaninger til misjonærerne. Han trøstet og opmuntret enhver til sit arbeide i de kommende dage. — Efterpaa fik misjonærerne anledning til at uttale sine følelser og bar sine vidnesbyrd.

* * *

Tirsdag aften kl. 8 hadde den kvindelige hjælpeforening arrangeret en festlig tilstelning som en avslutning av den vellykkede konferanse. Et godt program bestaaende av sang, deklamasjon, musik og taler samt bevertning av chokolade og julekake. — Festen var godt besøkt.

Carl M. Hagberg, grenssekretær.

DEN NORSKE MISJON.

Kaldelse og beskikkelser.

Ældste John Dalsbø fra California er av præsident James E. Talmage kaldt og beskikket til misjonsarbeidet i den norske misjon.

* * *

Misjonærer der er beskikket til følgende grene:

Ole Hansen, forstander, og J. Lelend Andersen til Trondhjem, Frans Olsen, forstander og Karen Olsen og Olaf Vogler til Bergen, Erling Halvorsen til Aalesund, Ivar Fløisand til Haugesund, William Bjørndal til Stavanger, Gustav A. Eriksen, forstander, og Harold Helgesen til Arendal, John Dalsbø, forstander, og Willard Arveseth til Larvik, Anthon H. Lund, forstander, og Charley Petersen og Borghild Nielsen til Drammen.

OSLO GREN.

Daab. Følgende indlemmedes i kirken lørdag aften kl. 6: Ruth Wahlstrøm, Thorvald Karlsen og Christian Christiansen. Daabshandlingen utførtes av forstander Frans Olsen og haandspaalæggelsen foretokes av forstander Ole Hansen og konferansepræsident Oluf Karlsen og ældste Leland Anderson. — Søndag eftermiddag kl. 4½ blev følgende indlemmet i kirken: Karoline Haakonsen, Karoline Ryberg og Kaare Larsen. Daabshandlingen utførtes av ældste Anthon H. Lund og haandspaalæggelsen av ældsterne Erling Halvorsen, Ole Hansen og Anthon H. Lund.

TRONDHJEMS GREN.

Mandag 9. mars blev følgende indlemmet i kirken ved daab: Inga Marie Arntsen Berge, Gudrun Amalie Vinje og Anna Marie Rønning. Daabshandlingen foretokes av Gustav E. Johnson og haandspaalæggelsen av ældsterne Leland Anderson, Karl Jensen og Gustav E. Johnson.

PRØV AT VÆRE LYKKELIG IDAG.

Vi kan ikke være sikre paa hvad vil hænde imorgen, og hvorfor skulle vi forutføle ubehagelige ting. Overskyg ikke denne dags solskin med nogen indbildte skygger der aldrig vil bli til virkelighet. Gaa ikke glip av den nuværende lykke ved at indbilde dig vanskeligheter i fremtiden. Møt aldrig sorgen halvveis. Søk aldrig at bli ledet ind i noget der kan forstyrre dig.

Juv. Instr.

Der er kun en vei der gjør os rede til udødelighet, og det er at elske dette liv, og leve saa tappert og trofast og saa fornøiet vi kan.

H. van Dyke.

BARNAS AVDELING

KRISTI LIV.

En beretning for barn av ældste William A. Morton.

Oversat fra engelsk ved Borghild Nielsen.

---

7. *Jesus fristes i ørkenen — kalder disciple.*

Efterat Jesus var døpt blev han ved den Helligaand drevet ut i ørkenen. Han var her i 40 dage og 40 nætter og tilbragte tiden med faste og bøn. Da de 40 dage var tilende var han meget svak og hungrig. Da kom satan for at prøve om han kunne friste ham. Han visste at Jesus trængte mat efter en saa lang faste, og sa til ham: «Er du Guds Søn, da byd disse stener at bli til brød.» Men Jesus ville ikke adlyde den onde, og sa til ham: «Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord der utkommer av Guds mund.» — Satan prøvet paa flere maater at friste Herren, men kunne ikke faa ham til at si eller gjøre noget galt, hvorfor han forlot ham. Da kom engler fra himmelen og tjente Herren.

Jesus var nu færdig til at begynde sin gjerning, men kunne ikke gjøre det alene. Han trængte mænd til at hjælpe sig, og Gud hadde beredt nogen mænd til at gaa med hans Søn og hjælpe ham med at tale til folket. Disse mænd var Johannes' discipler eller efterfølgere. En dag, mens Johannes stod og talte med to av sine disciple, saa de Jesus komme. Da Johannes saa Jesus, sa han: «Se det Guds Lam.» Han hadde fortalt sine discipler at Jesus var langt større end ham, og nu da Jesus var kommet sa de to discipler, at de ville gaa med ham.

Jesus vendte sig og saa dem komme efter sig, og han sa til dem: «Hvad søker I?» De svarte: «Herre, hvor bor du?» Og han sa: «Kom og se.» Han tok dem med sig hjem, og de blev der hele dagen. Han lærte dem mange ting, og mens de lyttet til ham trodde de mere og mere at han var Guds Søn. En av disse mænd het Andreas.

Han var saa glad over at han hadde fundet Frelseren, at han skyndte sig til sin bror Simon og tok ham med sig til Jesus for at han ogsaa maatte se og høre den store lærer.

Den næste dag møtte Jesus en anden god mand som het Filip, og han visste at denne kunne hjælpe ham, hvorfor Jesus bad ham følge sig, og Filip var villig dertil. Lik Simon og Andreas trodde Filip ogsaa paa Jesus, og han gik til sin ven Natanael og sa til ham: «Vi har fundet Kristus; det er Jesus fra Nazaret.» Natanael var forundret og sa: «Kan noget godt komme fra Nazaret?» Grunden til at han sa dette var, at Nazaret ikke var nogen god by. Filip visste, at dersom Natanael fik se og høre Jesus ville han ogsaa tro paa ham, og han sa derfor til ham: «Kom, og se.» Natanael gik med Filip, og da Jesus saa ham sa han: «Denne er en trofast Israelit, en god og sandfærdig mand.»

Dette var første gang Natanael saa Jesus, og han undredes over at Jesus kjendte ham saa godt. Han sa derfor til ham: «Hvorledes kjender du mig?» Jesus svarte: «Førend Filip kom til dig, saa jeg dig under fikentræet.» Da visste Natanael at Jesus var Guds Søn, og han sa at han ville følge ham. (Forts.).

HVAD JEG VET.

Jeg vet at denne dag vil aldrig komme igjen. Derfor vil jeg gjøre den til den beste dag i hvilken jeg har levet.

Jeg vet at lykke er noget jeg gjerne vil eie. Jeg vet at jeg bare behøver at søke efter den, og at saasnart jeg begynder at gi den selv, kommer den igjen dobbelt op og mere til mig.

Jeg vet at arbeide er en drivfjær og at den holder verden oppe og flytter den.

Jeg vet at folk, som arbeider med kjærlighet i deres hjerter og interesse i deres hjerner, er de rette arbeidere og menneskehetens velsignelse.

Jeg vet at livet er akkurat hvad jeg gjør det til. Jeg vet

at andre folk og andre makter blot kan ha indflydelse paa mit liv og mit arbeide, eftersom jeg tillater det.

Jeg vet at jeg er ung, dersom jeg lever ung.

Jeg vet at jeg er lykkelig, hvis jeg lever lykkelig.

Jeg vet at jeg er attraaværdig, hvis jeg efterlever og utfører attraaværdige ting.

Jeg vet at det største jeg nogensinde kan gjøre, er at gjøre mit beste til enhver tid og under enhver omstændighet. *George Matthew Adams.*

ET PAASKEDIGT

AV SOLVEIG ASTAD, 11 AAR.

Nu atter paasken kommer,
som vanlig aar for aar;
den kommer som et minde
om Jesu bitre død.

Skjønt Jesus døde, lever han
i himlens høie sal;
og ved Guds side sitter han,
og engler danser rundt ham,
og priser høit hans navn.

Nu sier jeg til hver især:
Gaa nu i Jesu fotspor ned,
skjønt denne vei er smal og trang,
saa fører den til livets gang.

INDHOLD: Jesu Kristi Kirkes organisasjon. — Præsidenten for den europæiske misjon. — Kirkens vaarkonferanse. — Den norske misjon. — Barnas avdeling. — Hvad jeg vet. — Et paaskedigt.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Oslo.

Otto Stenersens boktrykkeri, Oslo.